

Сєкунова Юлія Володимирівна

*Національний університет біоресурсів і природокористування України,
доцент кафедри історії і політології, кандидат історичних наук*

Тулівєтрова Карина Русланівна

*Національний університет біоресурсів і природокористування України,
студентка 3 курсу факультету захисту рослин, біотехнологій та екології,
спеціальність: біотехнології*

ЕКОНОМІЧНА ПОЛІТИКА СУЧАСНОЇ УКРАЇНИ

У процесі зміни політичної та економічної систем в Україні продовжується пошук ефективної моделі розвитку економіки. Очевидно, що нова економічна система не може бути “чистим” капіталізмом, який переважав усередині XIX ст.

Економічна політика України на початку XXI ст. має своєю головною метою перехід до соціально-орієнтованої ринкової економіки.

Риси сучасного економічного становища України:

- велика заборгованість держави, окремих галузей і виробництв державам близького і далекого зарубіжжя;
- відставання сектора економіки, що виробляє товари, від сектора економіки, що їх споживає;
- паливно-енергетична залежність від Росії;
- криміналізація стосунків між державним апаратом і бізнесом, розподілення між кланами найприбутковіших секторів економіки України;
- Україна занадто відірвана від світової економіки[1].

Переважна більшість держав, що розвиваються, розпочали перехідний процес до ринкової економіки на початку 1990-х років. У серпні 1991 року

Україна стала незалежною державою, але соціальний та економічний розвиток країни все ще відстає від держав Центральної Європи.

Україна - держава великого потенціалу. Вона має досить високі економічні можливості та вигідне географічне розташування. У сучасній економіці XXI століття Україна є досить добре розташованою на міжнародному рівні та продуктивною країною завдяки кваліфікації та мотивації своєї робочої сили.

Україна має плани наздогнати своїх сусідів у Євросоюз. Його економічні перспективи частково залежать від можливостей припинення війни на Східній Україні та реінтеграції території держави. Проте, ще важливішою буде швидкість та всебічність вітчизняних економічних та інституційних реформ.

За перші 25 років своєї незалежності Україна не була зірковим реформатором. Драматичні події 2014-2015 рр. підштовхнули політичну еліту держави до більш серйозного вирішення завдання реформ. Як результат, досягнуто значного прогресу в кількох сферах політики. За підтримки МВФ та інших донорських органів України в 2014 році та на початку 2015 року вдалося уникнути макроекономічної катастрофи, тобто неконтрольованої девальвації гривні та високої інфляції. Це вимагало суттєвої фіскальної корекції, яка була досягнута шляхом усунення великих субсидій на природний газ. Впровадження внутрішніх цін на газ до міжнародного рівня також допомогло зменшити важливе джерело корупції та зменшити залежність від імпорту газу з Росії, створюючи можливість для реструктуризації газового та енергетичного секторів на конкурентній основі.

Іншими важливими заходами, які можуть підтримувати майбутнє зростання, були очищення значною мірою неплатоспроможного і пошкодженого банківського сектора та часткова податкова реформа. Створення Національного антикорупційного бюро, Національного агентства з запобігання

корупції та публікація декларацій про активи державних службовців можуть допомогти у боротьбі з цією соціальною хворобою.

Проте список реформ, який має бути завершений найближчим часом, залишається незмінним. Це включає приватизацію, припинення мораторію на продаж сільськогосподарських земель, збільшення пенсійного віку та ліквідацію пільгових пенсій для різних секторів та професійних груп, створення справжнього місцевого і регіонального самоврядування, судової реформи та багато інших. Україна також має підтримувати свої зусилля щодо фіскальної консолідації, щоб повернутися до приватних ринків після закінчення терміну дії програми МВФ в 2018 році.

Досягнення економіки України у 2017 році:

1) Отримання четвертого траншу МВФ у обсязі 1 млрд. доларів на початку квітня 2017 року.

2) Розміщення єврооблігацій. Завдяки виходу у вересні на ринок зовнішніх запозичень Україна уперше з 2015 року залучила 3 млрд. доларів.

3) Прийняття експортної стратегії «Дорожня карта стратегічного розвитку торгівлі 2017-2021» у кінці березня 2017 року, набуття чинності у повному обсязі Угоди про асоціацію між Євросоюзом та Україною з початку вересня 2017 року, розвиток торгівельних відносин із Канадою. Нині ведуться переговори про підписання угод про вільну торгівлю з Туреччиною та Ізраїлем.

4) Відносна дерегуляція бізнесу у 2017 році, особливо у будівельній галузі, і оптимізація фіскальної політики разом з покращенням сервісного обслуговування платників податків, зокрема через запровадження електронної системи повернення ПДВ, значно збільшила податкову базу. У результаті дані поліпшення позитивно відобразилися на покращенні інвестиційного клімату і підняли Україну на 76 сходинку у рейтингу Doing Business-2018[2].

5) Підняття мінімальної заробітної плати в розмірі 3200 грн.

6) Впровадження нової пенсійної реформи.

Отже, проаналізувавши стан економічної політики сучасної України можна зробити висновок, що гармонізація політичної системи українського суспільства разом з дієвими економічними трансформаціями покликані забезпечити політичну та економічну безпеку держави, високий життєвий рівень її громадян.

Список використаної літератури

1. Політологія: курс лекцій (Навчальний посібник) . Режим доступу: <https://books.br.com.ua/37210>

2. Прес-служба Міжнародний центр перспективних досліджень, Єгор Киян, експерт з економічних питань. Режим доступу: <http://icps.com.ua/ekonomichnyy-rozvytok-ukrayiny-2017-dosyahnennya-nevdachi-perspektyvy/>